

Soproni anziksz

Ami engem illet, nálam Soproni Horváth József régen kikerült

az esztétikai jellegű megközelítések kategóriájából. Úgyhogy a magam részéről most sem kívánok véleményt nyilvánítani abban a vitában, hogy egy hivattott rajzánatról kell-e beszél-nünk, aki nemzedékeket nevelt a kép-zőművészet szeretetére, sőt gyakorlatlá-sára, s közben maga is festett – némi-leg ódonal módon, de tehetséggel és várossa iránti rajongással –, vagy ko-moly művészeti, aki csak azért nem ért fel a legmagasabb csúcsokra, mert a mindennapi tanári robot ezt nem en-gedte. A magam részéről szeretem a Soproni Horváth József képeit, és kész. Szeretem, mert az én lelkeemben ezek a képek hozzátartoznak kedves városom, Sopron világháloz. Felkeresésük affle ritus már, ahogy megnézem, ha arra járok, a Tüzitornyot meg a Lovérek villáit, az Orsolyák lemplomát, a bátyászmuzeumot és a Stormo-házat. Es ahogy a Stormo-hagyaték sokadszori átalanulmányozásakor se lalolga-tok, mi az igazi érték az egykori mestertember gyűjteményéből, és a Caesar-ház is úgy jó nekem, ahogy van. A Hátsókapu utca minden háza ezt a kvázi-otthonosságélményt hívja elő bennem (a büszke polgárvárosét, melyet úgy szeretek), s ehhez már rég-óta hozzátartoznak Soproni Horváth József rendezett csendjé-tei meg élettel teli aiktjai – többségük ugyanazt a nyűrt piros pa-pucsot viseli, akármikor festődjenek is.

Úgyhogy most keztös volt az örömöm, hogy a hap Galéri-ában felledeztem Soproni Horváth József emlékkiallítását. A képek így is megállották a helyüket, hogy kimozdították őket kedves helyszínrükről (bár nemcsak az onnan ismert képek-ből válogattak a tárlat szervezői, egyéb köz- és magángyű-teményből is kerültek ide művek, s még – ahogy ezt a hap-ban már megszokhattuk – fényképek és dokumentumok is helyet kaptak a tárlókban, ezzel egésztve a művész életéről alkotott képet), vagy nekem legálalib teuszettek: de én beval-lotlan elfogult vagyok.

Emnél elfogultabb csak a happal szemben lehetek. Ez az építészeti magánvállalkozás évek óta megmutatja, hogy hoz-záértéssel, munkával és kellő anyagi áldozattal önerből is fenntartható egy kiállítóterem, ahová ma már messze földről is jönnek látogatók, s ahol emlékezetes tárlatok sorát láthat-uk eddig is.

S reméljük, fogjuk ezután is.